

زیارت معصومه

از سال ۱۳۲۴ شمسی به مدت شصت سال، روزی دو ساعت به حرم حضرت معصومه علیها السلام می‌رفت و یک ساعت ایستاده و یک ساعت نشسته زیارت می‌کرد. در سال ۱۳۳۷ منزل ما در خیابان آذر بود و راه تا حرم دور بود، ولی ایشان مرتب برای درس و زیارت به حرم مشرف می‌شد و حتی روزهایی که درس و بحث هم تعطیل بود مقید بود برای زیارت به حرم برود. ایشان برای زیارت حضرت معصومه علیها السلام معمولاً به ضریح نزدیک نمی‌شد، بلکه در کنار دیوار مسجد اعظم می‌ایستاد و زیارت می‌کرد تا کسی مزاحم نشود.

دیدم که برخی معتقدند که حضرت معصومه علیها السلام امام نیست و درس هم نخوانده؛ این کتبی را که ما خوانده‌ایم نخوانده و مجتهد هم نشده است؛ البته شأنش بالاست، دختر امام است و معصوم است و نزد پدر احترام دارد. همین اندازه کافی است که از پدرش یا برادرش بخواهد فلان حاجت ما را برآورده کنند. ولی آقا بیش از اینها به حضرت معصومه علیها السلام اعتقاد داشت. بیش از یک ساعت مشغول زیارات می‌شد؛ زیارت جامعه و امین الله می‌خواند. آن هم چند مرتبه؛ برای اساتید و ذوی الحقوق و افراد متعددی که در نظر داشت.

مقداری که درس خواندم برایم اشکال پیش آمد که مخاطب «بکم فتح الله و بکم یختم» در زیارت جامعه که

حضرت معصومه نیست و این مقام مختص ائمه است که واسطه فیض هستند؛ پس چگونه آقا در حرم ایشان این زیارت را می‌خوانند؟! از ایشان پرسیدم: آیا می‌شود در حرم حضرت معصومه علیها السلام هم این زیارت را خواند؟ جواب فرمودند: «به نیت آنکه این چنین است باید خواند».

درباره قم می‌فرمودند: «در اینجا باید تمام اهل بیت علیهم السلام را زیارت کرد. خدا می‌داند که در این حرم‌ها چه ملائکه‌ای و چه اولیایی به طواف مشغولند. صدا بلند نکنید و فریاد نزنید؛ آنها متأذی می‌شوند». معتقد بودند که در حرم‌ها باید احترام نگاه داشت و ادب را رعایت کرد فریاد را سر نداد و نباید مزاحم حضور و ارتباط قلبی افراد شد. بعد از رحلت ایشان تازه دریافتیم که این کلام ایشان همان نص روایتی است که از حضرت صادق علیه السلام وارد شده؛ به این مضمون که برای رسول الله صلی الله علیه و آله حرمی در مدینه است و برای امیرالمؤمنین علیه السلام در نجف است و حرم ما ائمه در قم است.

درباره مرحوم آیت‌الله حاج آقا حسین قمی می‌گفتند که ایشان مشغول زیارت بوده است که زمین‌لرزه می‌شود. مردم فرار می‌کردند و روی سر و دوش ایشان می‌رفتند، ولی ایشان به زیارت خودشان ادامه می‌دادند و اصلاً توجهی نمی‌کردند.

حجت الاسلام والمسلمین علی بهجت